

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobce: Q.T.D., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1**, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2016 č. j. MV-47583-4/SO-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 2. 2016 č. j. OAM-117288-91/MC-2011, kterým byla dle ust. § 87p odst. 2 s odkazem na ust. § 87f odst. 1 v návaznosti na ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o prodloužení doby

platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně a stejně tak žalovaná postupoval v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále též „správní řád“). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho odůvodnění je v zásadním rozporu se skutkovým stavem tak, jak je doposud zjištěn v rámci správního spisu. Žalobce má dále za to, že je nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Správní orgán neprovedl dostatečné dokazování za účelem potvrzení, resp. vyvrácení své pouhé domněnky, že by se žalobce měl obcházení zákona dopustit, a vůbec se relevantně nezabýval současnou osobní situací žalobce co do jeho vztahu k jeho družce a k nezl. J.M. Správní orgán I. stupně v podstatě toliko bez dalšího konstatoval účelovost tohoto vztahu, aniž by se jím jakkoli kvalitativně zabýval. Žalovaná se dle žalobce s touto argumentací žalobce v odvolání stran pochybení nalézacího správního orgánu vypořádala zcela nedostatečně a nesprávně a své rozhodnutí tak sama zatížila nezákonností a rovněž nepřezkoumatelností.

Žalobce dále namítal, že správní orgány posoudily věc nesprávně, když usoudily, že se žalobce dopustil obcházení zákona. Žalobce má za to, že není dostatečně podloženo tvrzení, ohledně obcházení zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce. Nalézací správní orgán je ohledně údajného obcházení zákona v důkazní nouzi a toliko argumentuje odůvodněním rozsudku krajského soudu. Nalézací správní orgán měl dle žalobcova názoru žalobce vyslechnout a měl činit další úkony směřující k tomu, aby bylo dostatečně prokázáno, resp. vyvráceno, že se žalobce skutečně dopustil obcházení zákona. Pokud tak nalézací správní orgán neučinil, měl vzhledem k pochybnostem rozhodnout v souladu se zásadou *in dubio pro reo* a žádosti vyhovět, a to z toho důvodu, že pokud žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu tvrzené negativní podmínky na straně žalobce, mělo být splnění této negativní podmínky prokázáno nade vší pochybnost, což však nalézacím správním orgánem učiněno nebylo.

Žalobce dále v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně se nikterak relevantně nezabýval současnou rodinnou a osobní situací žalobce, přestože je evidentně rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tímto se však správní orgán vůbec nezabýval, pouze v pasáži o přiměřenosti rozhodnutí vyslovil svůj ničím nepodložený závěr, že vztah k nezl. J.M. je pouze vztahem účelově vytvořeným. Takovéto tvrzení je naprosto nepřezkoumatelné a v rozporu se skutečností i se spisovým materiálem a je třeba je odmítnout.

Žalobce v žalobě rovněž namítal, že doklady, kterými žalobce doložil své postavení rodinného příslušníka občana EU, jsou dostatečně průkazné, a pokud měl nalézací správní orgán pochybnosti ohledně kvality a dlouhodobosti předmětného slučovacího vztahu, mohl např. vyslechnout žalobce a osoby s ním žijící ve společné domácnosti. S touto odvolací námitkou žalobce se žalovaná nevypořádala.

Žalobce dále namítal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí obou správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány se otázkou přiměřenosti zabývají

toliko povrchně, když poměrně dosti účelově a nepřezkoumatelně bez dalšího zkrátka odmítají připustit, že by vazby žalobce na území ČR byly natolik významné, aby bylo rozhodnutí nepřiměřené. Takovýto postup je třeba zásadně odmítnout. Správní orgány toliko na základě pouhých svých domněnek dochází k ničím nepodloženým závěrům, které jsou v rozporu se skutečným stavem věci, totiž že žalobcův vztah k nezl. J.M. je toliko účelový. Takovýto závěr je tedy nepřezkoumatelný. Nedostatky posouzení přiměřenosti rozhodnutí nedostatečně neposoudila ani žalovaná.

Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná v podání ze dne 20. 6. 2016 nejprve shrnula dosavadní průběh řízení a následně se vyjádřila tak, že z výrokové části a dále z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti průkazu o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky byla zamítnuta, neboť účastník řízení se dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., a to především tím, že uváděl nepravdivé údaje. S tímto názorem se ztotožnil Krajský soud v Plzni v rozsudku č. j. 30A 120/2014 ze dne 22. 9. 2015, v němž soud shledal žalobní důvody nedůvodnými, když hodnotil chování účastníka řízení jako obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Nutno podotknout, že správní orgány jsou vázány právním názorem soudu.

Žalovaná dále uvedla, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně a plně odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde bylo hodnoceno chování žalobce jako obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Dne 18. 10. 2010 účastník řízení předložil rodný list nezletilého J.M. nar. ..., ve kterém je uvedena matka dítěte A.T.D. a otcem je A.M. Z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobce je také otcem syna D.Q.T., nar. ..., státní občanství Vietnamská socialistická republika, a matkou je A.T.D. V této souvislosti pokládala žalovaná za nutné podotknout, že s žalobcem byl dne 16. 5. 2008 v rámci řízení o povolení k přechodnému pobytu sepsán protokol, ve kterém uvedl, že v České republice má syna D.Q.T., který žije v Chebu se svou matkou. Měsíčně platí na syna 1000 Kč. K této rodině se vrátit zpět nikdy nechce. Opakem této výpovědi je sdělení Městského úřadu v Chebu ze dne 16. 4. 2012, ve kterém paní A.T.D. uvedla, že s účastníkem řízení žije od roku 2007. Z výše uvedeného je zřejmé, že již při podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu účastník řízení uváděl nepravdivé skutečnosti, které jednoznačně vyšly nyní najevo při prodloužení doby platnosti průkazu. Nutno podotknout, že žádost o povolení k přechodnému pobytu byla podána za účelem sdílení společné domácnosti s paní G.K. a dcerou D.K., se kterými žalobce nikdy nežil. Dále žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu za stejným účelem, i když si byl vědom, že tento účel neplní a nikdy neplnil. Z výše uvedeného vyplývá, že předkládaným vztahem k nezletilému J.M. se správní orgán I. stupně zabýval nadbytečně, jelikož se jednalo o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu, kde by měly být zachovány důvody původního povolení k přechodnému pobytu. Pokud by se

účastník řízení cítil být rodinným příslušníkem občana Evropské unie z jiného titulu, musel by podat novou žádost o povolení k přechodnému pobytu.

Ohledně dalších námitek uvedených v žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Projednání žaloby před soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované, která svou nepřítomnost předem písemně omluvila. V průběhu jednání před krajským soudem zástupce žalobce plně setrval na podané žalobě. Zástupce žalobce k věci uvedl, že správní orgán je povinen prokázat, že si byl žalobce obcházení zákona vědom a že jej obcházel s cílem získat povolení k pobytu na území České republiky. To však správní orgány neprokázaly. Zástupce žalobce dále poukázal na zásadu proporcionality a její porušení ve správním řízení. Žalobce navrhoval k prokázání nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce výsledk jeho družky a nezletilého J.M. Tento důkaz nebyl ve správním řízení proveden.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

a) Výchozí stav věci

Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 5. 2010 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87p odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Jako účel pobytu žalobce uvedl „sloučení rodiny k dítěti“. Poté, co bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání žalobce žalovanou několikrát zrušeno a věc mu byla k dalšímu řízení, vydal správní orgán I. stupně dne 2. 5. 2013 rozhodnutí, jímž žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky zamítl podle § 87p odst. 2 s odkazem na § 87f odst. 1 v návaznosti na § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. a dále podle § 87p odst. 2 s odkazem na § 87f odst. 1 v návaznosti na § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání, které bylo žalovanou zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Proti rozhodnutí

žalované ze dne 11. 9. 2014 č. j. MV-83825-4/SO-2013 byla následně podána žaloba. Krajským soudem v Plzni bylo rozsudkem ze dne 22. 9. 2015 č. j. 30 A 120/2014-105 rozhodnutí žalované zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Krajský soud uznal žalobu z části důvodnou, a to v případě zamítnutí žádosti z důvodu existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žádost o prodloužení doby platnosti průkazu byla dále částečně zamítnuta, jelikož žalobce se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. K tomu krajský soud uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí o odvolání v rozsahu tohoto výroku, je rozhodnutím zákonným a v tomto směru také byly žalobní důvody vyhodnoceny jako nedůvodné.

b) Právní posouzení

Soud má za prokázané, že žalobce pobýval v období od 15. 12. 2008 do 15. 12. 2010 na území České republiky na základě uděleného povolení k přechodnému pobytu, jakožto příslušník občana EU. Jak již bylo uvedeno výše, dne 20. 5. 2010 požádal o prodloužení oprávnění k pobytu za účelem sloučení s nezletilou D.K., nar. ..., a její matkou G.K. Žalobce měl v letech 2008-2010 povolen pobyt za účelem soužití s nezletilou D.K., která měla žalobce zapsaného jako otce v rodném listě. V roce 2008, kdy žalobce získal povolení k pobytu za účelem soužití s nezletilou, platilo, že rodinným příslušníkem občana EU se pro účely zákona rozumí rodič, jde-li o občana EU mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. V řízení před správním orgánem I. stupně bylo tehdy prokázáno, že žalobce s nezletilou D.K. nikdy nežil ve společné domácnosti a správní orgán dospěl k závěru, že žalobce jednal účelově, aby získal povolení k pobytu v ČR. Tuto skutečnost správní orgán vyvodil ze skutečností a z informací získaných z výpovědi žalobce a G.K. (matky nezletilé D.K.), které se rozcházeły a byly rozporuplné. Žalobce vypověděl, že je nezletilý D. 6 let, chodí do zvláštní školy, přičemž nezletilou navštěvuje u ní doma. Při výsledku žalobce dále uvedl, že byl nezletilou navštívit naposledy před 3 měsíci. To mu matka nezletilé sdělila, že D. bude mít za 10 dní prázdniny. Dle výpovědi žalobce si G.K. nepřála, aby její nezletilou dceru navštěvoval ve škole. Žalobce dále uvedl, že posílal výživné na nezletilou a v bytě u nezletilé opravoval vadné věci. Ve výpovědi je rovněž uvedeno, že nezletilá s matkou žalobce občas navštěvuje u něho v bytě. Žalobce dále vypověděl, že žije se svojí družkou, se kterou má 12-ti letého syna. Matka nezletilé D.K. pak vypověděla, že dceři je 6 let a že žalobce není jejím biologickým otcem. Ten přesto posílá na dceru 1.000 Kč výživného měsíčně. U zápisu do školy nezletilá dle výpovědi matky nebyla, jelikož je nemocná, je to ležící dítě. S nezletilou se žalobce stýká 2x - 3x do týdne u ní doma. Nosí nezletilé dárky nebo sladkosti. G.K. dále vypověděla, že u žalobce v bytě nikdy s dcerou nebyla. Bydlí sama v bytě se svými dětmi a neplánuje s žalobcem žít ve společné domácnosti.

Ve správním spisu je dále založen rodný list nezletilého J.M., nar. ..., který žalobce předložil správnímu orgánu dne 18. 10. 2006. Dle rodného listu je matkou nezletilého J.M. paní A.T.D. a otcem A.M. Ve správním řízení bylo dále zjištěno, že žalobce je také otcem syna D.Q.T., nar. ..., jehož matkou je paní A.T.D. V této souvislosti byl s žalobcem sepsán dne 16. 5. 2008 protokol o výpovědi, při kterém uvedl, že má syna D.Q.T., který žije v Chebu se svou matkou, a platí na něj 1.000 Kč měsíčně. K této rodině se vrátit nechce. Naopak paní

A.T.D. uvedla, že s žalobcem bydlí ve společné domácnosti od roku 2007. Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán k závěru, že žalobce uváděl nepravdivé skutečnosti za účelem získání pobytového statusu. Uváděním nepravdivých a účelových tvrzení se žalobce dopustil obcházení zákona.

V důsledku shora uvedeného zjištěného stavu věci vydal správní orgán I. stupně poslední rozhodnutí ve věci dne 17. 2. 2016, kterým byla podle § 87p odst. 2 s odkazem na § 87f odst. 1 v návaznosti na § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2010 zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytu žalobce jako rodinného příslušníka občana EU. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Při posouzení odvolání žalovaná vyšla ze stavu věci zjištěného ve správním spisu a řídila se závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku zdejšího soudu v oné věci sp. zn. 30 A 120/2014 a bez provedení nových důkazů rozhodla totožně jako v předchozí části řízení, přičemž se ztotožnila s hodnocením věci, které provedl správní orgán I. stupně. Žalovaná tak ve věci rozhodla rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016 č. j. OAM-117288-91/MC-2011, které přezkoumává soud v právě probíhajícím řízení.

Předmětem správního řízení bylo posouzení otázky zákonnosti postupu správních orgánů, které v dané věci rozhodly o otázce žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR.

V dané věci bylo třeba aplikovat ustanovení § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého dobu platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana, Evropské unie neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f.

Podle ust. § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a pobývá na území společně s občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e.

Podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) citovaného zákona na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Policie žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

V prvé řadě je nutné zabývat se otázkou, jaký je vztah a situace mezi žalobcem a nezletilou D.K. resp. její matkou G.K. Žalobce si totiž podal žádost o prodloužení povolení pobytu právě za účelem sloučení rodiny s nezletilou G.K. resp. její matkou G.K. Této otázce se správní orgány obsáhlým způsobem věnovaly. Soud v této souvislosti podotýká, že správní orgány v některých případech dokonce posuzovaly v rámci správního řízení otázku, které neměly přímou souvislost s posouzením dané věci (např. posuzovaly vztah žalobce k jiným dětem, u kterých je zapsán v rodném listě, popř. k dětem jeho partnerek). Tyto skutečnosti však mohly působit na rozhodnutí věci a při posuzování motivace žalobce pouze podpůrně, a proto je nedůvodná námitka žalobce, že se žalobce nedostatečně zabýval vztahem žalobce a nezletilého J.M. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce žádal o prodloužení platnosti povolení ve

vztahu k nezletilé D.K. resp. její matce. Především k těmto osobám pak měly správní orgány skutečnosti rozhodné pro věc posuzovat. Správní orgán I. stupně provedl výslech žalobce a matky nezletilé, G.K., byly shromážděny listinné důkazy a na základě zjištěných skutečností byla žádost žalobce zamítnuta, stejně jako v předchozích řízeních o žádostech žalobce.

Jak již bylo uvedeno výše, soud ve věci žalobce již v minulosti rozhodoval v řízení sp. zn. 30 A 120/2014, ve kterém zrušil rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2014 č. j. MV-83825-4/SO-2013, jelikož shledal nezákonnou část předmětného rozhodnutí týkající se interpretace pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Tato otázka v právě probíhajícím řízení již řešena není. Zůstala zde pouze otázka, zda správní orgány v souladu se zákonem posoudily žádost žalobce o prodloužení povolení k pobytu. Žalobce uplatnil v žalobě obdobné námitky jako v předchozím řízení konaném před zdejším soudem, ve kterém bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 22. 9. 2015 č. j. 30 A 120/2014-105. Krajský soud ve svém rozsudku ohledně zákonnosti úsudku správních orgánů uvedl, že hodnocení a úsudek správních orgánů byl ve vztahu k zamítnutí žádosti proveden v souladu s právní úpravou. V této části tak soud neshledal dříve projednávanou žalobou za důvodnou a potvrdil, že celkový postup žalobce je nutno kvalifikovat jako snahu o obcházení zákona, jejímž cílem bylo získání pobytového statusu, přičemž tímto názorem zavázal správní orgány. V této souvislosti soud považuje za nutné poukázat na str. 6 a 7 citovaného rozsudku, kde byla tato otázka řešena a kde byly žalobní body (které jsou totožné s žalobními body v právě projednávané žalobě) shledány jako nedůvodné. Správní orgán II. stupně v období po vynesení rozsudku zrušil rozhodnutí prvostupňového orgánu, a aniž by byly prováděny nové důkazy, rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016, které bylo podkladem pro rozhodování žalované v právě projednávané věci. Správní orgány tak neshromažďovaly a ani neprováděly žádné nové důkazy, které by mohly zvrátit skutkový stav věci, a z nichž by bylo možné dovodit jiné právní závěry. Soud proto odkazuje na právní názor uvedený v rozsudku ze dne 22. 9. 2015 č. j. 30 A 120/2014-105. Jelikož žalobce neuvedl žádné nové námitky či skutečnosti, kterými by se mohl soud zabývat, konstatuje soud rovněž jako v předchozím řízení, že námitky žalobce týkající se zákonnosti posouzení žádosti jsou nedůvodné.

Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, že správní orgány neprovedly žalobcem navržený výslech J.M. a družky žalobce, se kterými žije ve společné domácnosti. K tomu soud opakuje, že v daném řízení se jednalo o žádost o prodloužení k pobytu za účelem sloučení s nezletilou D.K. a správní orgány tedy v první řadě zjišťovaly skutečnosti, vztah a další okolnosti právě k této nezletilé resp. k její matce G.K. Tyto skutečnosti byly správními orgány zjištěny v dostatečném rozsahu. Výslech J.M. a žalobcovy družky by byl v daném případě nadbytečný, jelikož žalobce nežádal o prodloužení pobytu ve vztahu k těmto osobám, a správní orgány nepochybily, když výslech neprovedly.

K námitce žalobce ohledně nedostatečného posouzení nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Správní orgán I. stupně se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce rozsáhle zabýval na str. 7-9 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně jasně, srozumitelně a podrobně uvedl, z jakých důvodů nepovažuje dopady

rozhodnutí za nepřiměřené. Námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí se k odvolání žalobce zabývala i žalovaná, přičemž tuto námitkou neshledala důvodnou. Soud konstatuje, že otázka dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je správními orgány ve správním řízení dostatečným způsobem řešena, je řádně odůvodněna, přičemž toto odůvodnění správních orgánů není nepřezkoumatelné a nezákonné, jak tvrdí žalobce.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný správní orgán však náklady řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 22. března 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková